

[Leif Hermann]

den i de dage, der netop var gået forud for behandlingen af dette forslag.

Jeg er faktisk glad for, at jeg kan tilslutte mig hr. Hagen Hagensens bemærkninger, fordi forslaget derfor kan behandles i en noget mere afslappet atmosfære. Jeg er meget glad for, at der ikke ligger en stak klager hos politiklagenævnet i København, for det ville have betydet, at situationen måske havde været lidt anderledes. Atmosfæren, i hvilken vi behandler forslaget, havde været væsentlig mere ubehagelig og havde meget, meget nemt kunnet misforstås.

Men nu er det jo ikke bare advokat Henrik Steen Andersen, der har kritiseret klagenævnene og klagenævnenes effektivitet. Det samme skete i sommer i en artikel i Politiken, så vidt jeg husker var det den 3. juni 1984 – hvor ingen ringere end formanden for lokalnævnet i København, nemlig højesteretssagfører Bent Nebelong, der mig bekendt i hvert fald ikke hverken er V'Ser eller folkesocialist, udtaler til Politiken: »Som advokat er jeg ikke sikker på, jeg ville råde min klient til at gå lokalnævnsvejen. Det er nytteløst.«

Det er jo en forholdsvis autoritativ udtalelse, ikke blot af en fremtrædende jurist, fremtrædende konservativ, fremtrædende kommunalpolitiker, men sandelig også af formanden for formentlig det mest belastede lokalnævn i landet. Jeg er vel opmærksom på, at højesteretssagfører Nebelong den 17. juni 1984 kom med et indlæg i Politiken, hvor han, om jeg så må sige, satte nogle ting på plads i denne sammenhæng, men man skal være meget opmærksom på, at dette indlæg omhyggeligt undlod at dementere den bemærkning, jeg netop har citeret. Højesteretssagfører Nebelong sagde om det – det, der kom nærmest et dementi:

»Om man som advokat skal tilråde en klager at undlade at indbringe klagen for lokalnævnet, kan der ikke generelt siges noget om. Det må afgøres ganske konkret.«

Dette er ikke noget dementi af, at det i almindelighed kan siges at være nytteløst.

Det er lidt svært at finde ud af venstres holdning. Hr. Bjørn Elmquist må naturligvis finde sig i, at vi citerer fremtrædende venstrepolitikere for nogle principielle holdninger til dette lovforslag, men jeg forstår ikke, hvordan hr. Bjørn Elmquist så kan stå her og sige, at man ikke vil være med til et sådant forslag. Princippet i 1966 og 1968 var vel

de samme, som de er i 1985, og jeg forstår ikke, hvorledes hr. Bjørn Elmquist nu kan sige, at vi så ikke skal ændre dette her, for det er der så ikke nogen særlig grund til. Ja men det er der jo netop alene på grund af princippet, og hertil kommer så de få, men, synes jeg nok man kan sige, markante udtalelser, der har været fra advokatside om spørgsmålet. Jeg vil derfor gerne bede hr. Bjørn Elmquist om at forklare noget nærmere, hvorfor disse principper nu skal lægges på hylden og ikke skal trækkes frem, når der faktisk er en relevant lejlighed til det.

Jeg skal ikke sige så forfærdelig meget til fru Birgith Mogensen, men blot sige lidt om venstrefløjen og klagerne. Hr. Lenger har påpeget – nå, fru Birgith Mogensen er vist gået sin vej – at det absolut ikke er rigtigt, at det er venstrefløjen, der bruger politiklagenævnene. Tværtimod, det har de opgivet. Men der har såmænd også været pæne grosserer og læger, som har forsøgt sig som klager ved politiklagenævnene med samme miserable resultat som en række andre. Hvorvidt DKP ville have været medforslagsstiller til dette lovforslag, kan jeg ikke vide noget som helst om, og det kan fru Birgith Mogensen heller ikke vide noget om.

Endelig synes jeg, fru Birgith Mogensen antydede noget om, at forslaget var fremsat for, om jeg så må sige, at skaffe nogle advokater en eller anden form for indtægtskilde. Jeg går ud fra, at der er tale om forslaget om, at politiombudsmændene skal udpeges blandt de befættede advokater. Nu ved jeg ikke, hvilke motiver fru Birgith Mogensen lægger til grund for de forslag, centrumdemokraterne kommer med, men den slags motiver kan man i hvert fald ikke på nogen måde skyde os eller partiet venstresocialisterne i skoene.

Lad mig så afslutningsvis sige, at jeg er sikker på, at vi om et år reelt står i en helt anden situation på politiklageområdet. Når vi får disse ting op til en drøftelse i retsudvalget – og jeg kan dårlig forestille mig, at vi bliver færdige i år, men så kommer det frem igen til næste år – så er jeg overbevist om, at vi vil have så meget materiale på bordet, herunder også de undersøgelser, som justitsministeren har foranlediget foretaget i politikredsene, at det bliver muligt effektivt at få sat en bom for selvdømmet i disse sager. Det er nemlig meget afgørende for forholdet mel-